

Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2012 r. — Makro autoservicio mayorista przeciwko Komisji**(Sprawa T-269/12)**

(2012/C 243/52)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Makro autoservicio mayorista, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: P. De Baere i P. Muñiz, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 22 wersja ostateczna z dnia 18 stycznia 2010 r. stwierdzającej, że zaksięgowanie retrospektywne należności celnych przywozowych jest zasadne, a umorzenie tych należności nie jest zasadne w konkretnym przypadku (REM 02/08), doręczonej skarżącej pismem z dnia 19 kwietnia 2012; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy, zgodnie z którym

- należności celne przywozowe zostały zaksięgowane z naruszeniem art. 220 ust. 2 lit. b) Wspólnotowego kodeksu celnego⁽¹⁾, ponieważ pozwana błędnie stwierdziła, że przepisy antydumpingowe skierowane przeciwko przywozom z krajów trzecich mają automatycznie zastosowanie do towarów będących w swobodnym obrocie w unii celnej UE-Turcja, skutkiem czego pozwana nie poinformowała podmiotów gospodarczych, że rozpatrywane rozporządzenie antydumpingowe ma również zastosowanie do towarów będących w swobodnym obrocie w unii celnej UE-Turcja. Ewentualnie, organy tureckie popełniły błąd, potwierdzając że cła antydumpingowe nałożone na towary pochodzące z krajów trzecich nie mają zastosowania do towarów będących w swobodnym obrocie w unii celnej UE-Turcja. Skarżąca podnosi następnie, iż hiszpańskie organy celne również popełniły błąd, przyjmując że towary ze świadectwem A.TR nie mogły być przedmiotem jakichkolwiek dodatkowych należności lub środków ochrony rynku, w związku z czym nie poinformowały podmiotów gospodarczych, że dokonywane przez nie przywozy z Turcji mogły być przedmiotem środków polityki handlowej, nawet, jeśli towary te znajdowały się w swobodnym obrocie.

2) Zarzut drugi, zgodnie z którym

- błąd popełniony przez właściwe organy celne nie mógł być w sposób racjonalny wykryty przez dłużnika działającego w dobrej wierze, który zastosował się do wszelkich wymogów ustanowionych w obowiązujących przepisach w zakresie zgłoszenia celnego.

3) Zarzut trzeci, zgodnie z którym

- skarżąca znajduje się w szczególnej sytuacji w rozumieniu art. 239 Wspólnotowego kodeksu celnego oraz nie można jej przypisać oszustwa, ani oczywistego zaniedbania zgodnie z tym przepisem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2012 r. — Panalpina Welttransport i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-270/12)**

(2012/C 243/53)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Panalpina Welttransport (Holding) AG (Bazylea, Szwajcaria), Panalpina Management AG (Bazylea, Szwajcaria) i Panalpina China Ltd (Hong Kong, Chiny) (przedstawiciele: S. Mobley, A. Stratakis, T. Grimmer i B. Smith, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 marca 2012 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.462 — usługi spedycyjne) w całości w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących;
- tytułem żądania ewentualnego:
 - w zakresie w jakim Sąd uwzględni pierwszy lub drugi zarzut podniesiony przez skarżące, zmianę art. 2 ust. 2, art. 2 ust. 3 i art. 2 ust. 4 decyzji, w zakresie w jakim odnoszą się one do skarżących, oraz anulowanie lub obniżenie grzywny nałożonej na skarżące w tych przepisach;
 - w zakresie w jakim Sąd uwzględni trzeci zarzut skarżących, stwierdzenie nieważności lub zmianę art. 1 ust. 2 lit. f) decyzji, w celu odzwierciedlenia krótszego czasu trwania naruszenia, a w konsekwencji zmianę art. 2 ust. 2 decyzji, w zakresie w jakim dotyczy skarżących i anulowanie lub obniżenie grzywny nałożonej na skarżące w tych przepisach; oraz
 - w zakresie w jakim Sąd uwzględni czwarty zarzut skarżących, zmianę art. 2 ust. 2, art. 2 ust. 3 i art. 2 ust. 4 decyzji, w zakresie w jakim dotyczy skarżących i anulowanie lub, tytułem ewentualnym, obniżenie grzywny nałożonej na skarżące w tych przepisach; oraz
- obciążenie Komisji kosztami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez skarżące w związku z postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja odstąpiła od swej praktyki decyzyjnej, naruszyła prawo oraz ciążący na niej obowiązek uzasadnienia, zasadę proporcjonalności i zasadę równości przy ustalaniu podstawowej kwoty grzywny przy ustalaniu wartości sprzedaży dotyczącej naruszenia na podstawie całkowitej wartości sprzedaży klientom EOG.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja odstąpiła od swej normy postępowania dla pożądanej praktyki administracyjnej, naruszyła prawo oraz ciążący na niej obowiązek uzasadnienia, zasadę proporcjonalności i zasadę równości przy ustalaniu podstawowej kwoty grzywny, nie uwzględniając szczególnych okoliczności sprawy i charakteru danego przemysłu (w tym wpływu kartelu dotyczącego frachtu lotniczego).
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, iż miała kompetencje w zakresie naruszenia dotyczącego advanced manifest system (zaawansowanego systemu manifestu ładunkowego) (AMS) przed dniem 1 maja 2004 r.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja odstąpiła od swej normy postępowania dla pożądanej praktyki administracyjnej poprzez niewłaściwe zastosowanie przysługującego jej swobodnego uznania w zakresie postępowań ugodowych.

Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2012 r. — Unister przeciwko OHIM (Ab in den Urlaub)

(Sprawa T-273/12)

(2012/C 243/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Unister GmbH (Lipsk, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Hug i A. Kessler-Jensch)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 3 kwietnia 2012 r. w sprawie R 2150/2011-1;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Ab in den Urlaub” dla usług z klas 35, 39, 41 i 43 – zgłoszenie nr 9 692 286

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009; naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2012 r. — Alfatar Benelux przeciwko Radzie

(Sprawa T-274/12)

(2012/C 243/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alfatar Benelux (Ixelles, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci N. Keramidas i N. Korogiannakis)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że strona pozwana uchybiła obowiązkowi ciążącemu na niej na mocy art. 266 TFUE, ponieważ, pomimo że została do tego formalnie wezwana, nie wykonała wyroku Sądu Pierwszej Instancji Unii Europejskiej z dnia 20 października 2011 r. w sprawie T-57/09 Alfatar Benelux przeciwko Radzie i nie określiła swego stanowiska w tym względzie, pomimo upływu wyznaczonego jej terminu;
- nakazanie stronie pozwanej podjęcia wszelkich środków koniecznych do wykonania wyroku Sądu Pierwszej Instancji Unii Europejskiej z dnia 20 października 2011 r. w sprawie T-57/09 Alfatar Benelux przeciwko Radzie i do określenia swego stanowiska w tym względzie;
- zobowiązanie strony pozwanej do zapłaty na rzecz strony skarżącej odszkodowania w kwocie 20 000 EUR na podstawie art. 340 TFUE; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania oraz innymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez skarżącą w związku z niniejszą skargą, nawet w wypadku jej oddalenia.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, w ramach którego twierdzi, że strona pozwana nie wypełniła obowiązku wynikającego z art. 266 TFUE, ponieważ, pomimo że została do tego formalnie wezwana, nie podjęła jakichkolwiek środków w celu wykonania wyroku Sądu Pierwszej Instancji Unii Europejskiej z dnia 20 października 2011 r. w sprawie T-57/09 Alfatar Benelux przeciwko Radzie i nie określiła swego stanowiska w tym względzie, pomimo upływu wyznaczonego jej terminu.